

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: J. C. P. C., nar. X.
státní příslušnost: Paraguayská republika
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00, Praha 1

proti
žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2022, č. j. CPR-5197-3/ČJ-2022-930310-V234 a rozhodnutí ze dne 16. 3. 2022, č. j. CPR-5197-3/ČJ-2022-930310-V234 o nákladech řízení

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2022, č. j. CPR-5197-3/ČJ-2022-930310-V234 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání

žalobce potvrzeno rozhodnutí ze dne 8. 1. 2022, č. j. KRPA-258943-41/ČJ-2020-000022-VP (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba jeden rok, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 40 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobce se žalobou domáhal též zrušení navazujícího rozhodnutí ze dne 16. 3. 2022, č. j. CPR-5197-3/ČJ-2022-930310-V234 o povinnosti hradit náklady řízení.

II. Žalobní body

3. Žalobce nerozporoval, že se na území ČR nachází bez náležitého pobytového oprávnění, proto se dostavil na policii ČR, aby zde inicioval zahájení správního řízení. K tomu byl donucen okolnostmi, kdy navzdory dávno a v souladu se zákonem podané žádosti o povolení k trvalému pobytu nebylo o této žádosti rozhodnuto, pročež se ocitl v důsledku významně extenzivní prodlevy rozhodujících správních orgánů v situaci neoprávněného pobytu.
4. Pakliže žalovaný toto klade k tíži účastníkovi řízení, je zcela zřejmé, že se tak dovolává zjevné závažné nezákonnosti Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, respektive Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, kdy dle zákona o pobytu cizinců, ustanovení § 169t odst. 6 písm. g) bod 1, má být o žádosti o povolení k trvalému pobytu na území ČR rozhodnuto ve lhůtě 180 dnů od podání žádosti. Vzhledem k tomu, že žalobce svou žádost o povolení k trvalému pobytu podal dne 20. 4. 2017, je nutno konstatovat, že předmětné řízení již trvá ve srovnání se zákonem stanovenou lhůtou výrazně extenzivním způsobem déle, zákonná stoosmdesátidenní lhůta již byla překročena desetinásobně.
5. Vzhledem k okolnostem případu se tedy žalovaný přímo domáhá postihu žalobce za nezákonnost Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, respektive Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, kteréžto neplní své zákonné povinnosti absurdním způsobem.
6. Další nezákonnosti a v daném případě i založení vady nepřezkoumatelnosti se žalovaný dopustil, když nesprávně posoudil zásah do soukromého života žalobce. Žalobce si je sice plně vědom toho, že žalovaný řádně zjišťoval případné rodinné vazby žalobce, kterýžto zde na území ČR přitom rodinných vazeb nemá, ovšem nedošlo k náležitému posouzení zásahu do soukromého života žalobce. Právě zásah do soukromého života je přitom v daném případě zásadní. Žalobce žije na území ČR nepřetržitě od roku 2006, tedy již celých 16 let. Za tuto dobu přirozeně došlo k vytvoření pevných vazeb na území. Tyto vazby musí být v případě řízení o správním vyhoštění vždy posuzovány náležitě

posoudit, kdy náležitě znamená především souladně s požadavky vyplývajícími ze závazků ČR stran Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod (dále jen jako „Úmluva“).

7. Z hlediska ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) se v případě žalobce jedná o případ takzvaného usídleného cizince, neboli settled immigrant. To znamená, že jeho případ je nutné posuzovat ve světle Úmluvy, neboť jako usídlenému cizinci může žalobci v takovém případě vždy vzniknout újma nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života ve smyslu ustanovení čl. 8 Úmluvy. Je tedy zcela nedostatečné, že žalovaný pouze konstatoval, že žalobce netvrdil existenci rodinných a soukromých, potažmo kulturních vazeb na území ČR. Tento fakt sám o sobě nemůže dostatečně podložit závěr žalovaného, že napadené rozhodnutí je přiměřené situaci. Náležité posouzení tak žalovaný obešel, konstatováním údajné přiměřenosti se vyhnul posouzení přiměřenosti dle požadavků čl. 8 Úmluvy.
8. Z povahy věci je zřejmé, že žalobce má jako člověk žijící na území ČR po dobu šestnácti let právě na území ČR vytvořené veškeré zázemí, které samozřejmě nemůže mít vytvořené jinde, tím spíše pak ne v zemi svého původu, Paraguayské republice, ve které byl po dobu svého pobytu na území ČR pouze na několika krátkodobých návštěvách příbuzných.
9. Žalovaný konstatuje, že nepřiměřenost je vyloučena mimo jiné tím, že v domovské Paraguayské republice má žalobce sestru. To však nemá žádnou relevanci vzhledem k situaci žalobce, respektive přiměřenosti napadeného rozhodnutí stran soukromého života. Fakt, že žalobce má v zemi původu sestru, sám o sobě v žádném případě neimplikuje to, že by se žalobce měl kam vrátit. Právě možnosti návratu do vlasti jsou v případě žalobce velmi omezené, kdy ho v Paraguayské republice nemá kdo přijmout. Už tento fakt je zcela zásadním argumentem v potřebě náležitého posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Právě v tomto případě má význam rozsudek ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku.
10. Žalovaný však výslovně uvedl, že „předmětné námitky považuje za neopodstatněné“, aniž by se tímto aspektem přiměřenosti jakkoli zabýval. Tím byla vedle nezákonnosti pro rozpor s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců z důvodu nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí založena také vada nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce dále poukazuje na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vychází do značné míry pouze ze svých domněnek, což koneckonců ani žalovaný nerozporuje. Uvádí výslovně, že *„účastník řízení zcela evidentně shledává schůdnější cestu v tom, že bude pro něj lepší nerespektovat vydávaná rozhodnutí s cílem pobývat na území ČR, tzv. strpěn z důvodu vedených správních řízení“*. Žalobce přitom dostatečně prokazuje snahu svou pobytovou situaci, která je momentálně nepříznivá, řešit, usiluje o přiznání povolení k trvalému pobytu, přičemž v této snaze mu již přisvědčil i Městský soud v Praze. Jak i žalovaný uvádí, žádal žalobce opakovaně též o vízum za účelem strpění pobytu na území. Je tedy patrné, že žalobce se snaží legalizovat svůj pobyt na území ČR všemi možnými cestami, které zákon o pobytu cizinců umožňuje, a k zahájení řízení o správním vyhoštění se uchyluje – velmi nerad – až v situaci, kdy jiné řešení není možné. Bez opory ve skutkovém stavu tak zůstává tvrzení žalovaného, že žalobce shledává schůdnější cestu v nerespektování vydaných rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že tyto domněnky žalovaný staví nad zjištěný skutkový stav, dopouští se také porušení základních zásad správního práva, konkrétně pak zásady materiální pravdy, která je na zákonné úrovni zakotvena v

ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Také tato vada je tedy v konečném důsledku i nevyhnutelně vadou způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí.

11. K porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců dále žalobce uvedl, že nesouzní s tvrzením žalovaného stran společenské škodlivosti, a tedy i závažnosti protiprávního jednání žalobce. Žalobce již výše uváděl, že nikterak nerozporuje, že se na území ČR nachází toho času bez platného povolení k pobytu. Přesto však není možné žalobci klást k tíži dobu neoprávněného pobytu, když po celou tuto dobu žalobce bojuje za legalizaci svého pobytu v ČR, přičemž správní orgány tuto snahu svými nezákonnými rozhodnutími opakovaně maří.
12. Žalobce tedy nemá na výběr, zda bude či nebude porušovat právní řád ČR, neboť při veškerém jeho respektu k právnímu řádu ČR byl správními orgány, respektive jejich nezákonným postupem k jeho porušení nevyhnutelně donucen – z vlastní vůle si tuto cestu nevybral. Právě vzhledem k absenci vůle k porušování právního řádu ČR nelze hovořit o závažnosti, případně i společenské škodlivosti jednání žalobce, a nelze tudíž tuto údajnou závažnost ani přičítat žalobci k tíži v řízení o správním vyhoštění.
13. Z argumentace žalovaného správního orgánu je přitom patrná jistá tendenčnost, kdy veškeré skutkové okolnosti jsou vykládány zcela zřejmě účelově v neprospěch žalobce. Velmi podrobně se žalovaný v rámci – se zákonem nesouladného – posouzení přiměřenosti věnuje posuzování veřejného zájmu, skutkové okolnosti týkající se žalobce však vykládá téměř bezvýhradně v jeho neprospěch, případně je ve svých úvahách opomíjí zcela. Také tímto je založena nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí pro rozpor s ustanovením § 3 správního řádu, tedy opětovně se zásadou materiální pravdy.
14. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné, nezákonné pro rozpor s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců, § 3 správního řádu a čl. 8 Úmluvy.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Uzavřel, že napadená rozhodnutí jsou v souladu se zákonem, ve svém postupu neshledal pochybení, a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

17. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
18. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona *správní orgán* zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
19. Pokud bylo namítáno, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, této námitce nelze přisvědčit. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Žalovaný se zabýval všemi námitkami žalobce, přezkoumatelně se s nimi vypořádal, vyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a tento správně posoudil podle citovaných zákonných ustanovení. Soud neshledal namítanou tendenčnost napadeného rozhodnutí, z žaloby není zřejmé, jaké konkrétní okolnosti byly dle názoru žalobce vyloženy žalovaným účelově v neprospěch žalobce. Žalobce též nespecifikuje, které okolnosti správní orgány nezohlednily ve prospěch žalobce. Žalovaný se též vyjádřil k namítané judikatuře Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“).
20. Žalobce je názoru, že se do situace nelegálního pobytu dostal v důsledku postupu správních orgánů v řízení o jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu, k nelegálnímu pobytu byl donucen okolnostmi a vina spočívá výhradně v nelegálním postupu správních orgánů, když řízení o jeho žádosti trvá nepřiměřeně dlouho.
21. Žalobce přicestoval do ČR v roce 2006 za účelem studia. Svou žádost o povolení k trvalému pobytu podal dne 20. 4. 2017, o žádosti bylo dne 5. 2. 2018 rozhodnuto negativně, následně bylo dne 2. 3. 2018 zamítnuto odvolání žalobce, rozsudkem Městského soudu v Praze 16. 1. 2019, č. j. A 97/2018-48 pak bylo rozhodnutí Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení. V novém řízení byla žádost žalobce opětovně zamítnuta podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a to rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 24. 3. 2021 č. j. OAM-5783-68/TP-2017. Odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím žalované ze dne 23. 6. 2021 č. j. MV-79326-4/SO-2021, které je předmětem soudního přezkumu u zdejšího soud (sp. zn. 3 As 87/2021, žalobě nebyl přiznán odkladný účinek, dosud nebylo rozhodnuto).
22. Dne 14. 1. 2018 (s nabytím právní moci dne 2. 3. 2018) byla žalobci uložena povinnost opustit území ČR (s přihlédnutím délce nelegálního pobytu 4 dny, tj. 1. 10 2017 až 4. 10. 2017), byla stanovena doba vycestování do 30 dnů, žalobce opakovaně žádal o

- prodloužení lhůty k vycestování, jednou mu bylo vyhověno, podruhé bylo řízení o prodloužení lhůty k vycestování zastaveno (21. 3. 2018). Účastník řízení podal tři žádosti o vízum strpění, jeho žádostem nebylo vyhověno pro nesplnění zákonných požadavků.
23. Soud v první řadě zdůrazňuje, že délka řízení je způsobena tím, že rozhodnutí správních orgánů byla následně zrušena správními soudy, což je zákonem předpokládaná možnost, bez dalšího v této skutečnosti nelze spatřovat nic mimořádného. Podstatné je, že žalobce měl možnost postupovat legálním cestou, tedy pokud zde nezískal žádný z typů pobytového oprávnění, měl ze země vycestovat.
24. Žalobce opakovaně poukazuje na svoji snahu pobytové oprávnění řešit, ale pokud ve snaze není úspěšný, musí se vydaným rozhodnutím podřídit. Tvrzení, že má podanou žádost o trvalý pobyt v ČR, se sice zakládá na pravdě, ale tato žádost jej neopravňuje k pobytu v ČR bez platného pobytového oprávnění. Soud neshledává problematiku ani vyjádření žalovaného, že „účastník řízení zcela evidentně shledává schůdnější cestu v tom, že bude pro něj lepší nerespektovat vydávaná rozhodnutí s cílem pobývat na území ČR, tzv. strpěn z důvodu vedených správních řízení“. Faktem zůstává, že žalobce na území ČR dlouhodobě a opakovaně setrval i přes absenci pobytového oprávnění, zároveň ani v řízení před správními orgány, ani v řízení před soudem neuvedl jakýkoli relevantní důvod (ke kterému by mohlo být přihlédnuto v rámci posuzování přiměřenosti zásahu a délky zákazu pobytu). Není tak pravdivé tvrzení žalobce, že žalobce jinou možnost jednání neměl. Odůvodnění žalovaného v této části zásadu materiální pravdy nijak neporušuje.
25. K námitce nepřiměřenosti zásahu soud uvádí, že rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování právních předpisů na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 114/2015 - 38, publ. pod 3393/2016 Sb. NSS, či rozsudek ESLP ve věci Nunez proti Norsku, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; či rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek velkého senátu ve věci Üner proti Nizozemsku, ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, jakož i rozsudky Nejvyššího 7 Azs 155/2017 správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014-42, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014-41, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43 atp.).
26. Soud nikterak nezpochybňuje význam práva na rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Jak však vyplývá z konstantní judikatury, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje. Právo vyplývající z článku 8 Úmluvy není absolutní, a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43, rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 219/04, a ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06). Obdobně nahlíží na uvedené právo i ESLP (viz např. rozsudek ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, či rozsudek velkého senátu ze dne 3. 10. 2014 ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, stížnost č. 12738/10).
27. V této souvislosti lze odkázat též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014-42, konkrétně na bod [19], podle kterého: „*Nejvyšší*

správní soud vychází při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění především z judikatury ESLP, podle které je v konkrétních případech třeba zohlednit následující hlediska: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinnou situaci stěžovatele (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (6) počet dětí a jejich věk; (7) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen; (8) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (9) imigrační historii dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (10) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 – 43; z judikatury ESLP zejména Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, § 57-58).“

28. Soud se s posouzením zásahu do soukromého života žalobce ztotožňuje. Žalobce v podstatě argumentuje toliko délkou žití na území ČR (od roku 2006), k tomuto soud uvádí, že jakkoli je délka pobytu na území jedním z hledisek podle § 174a zákona o pobytu cizinců, nemůže jít o hledisko jediné, převažující a hodnocené izolovaně. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 3. 2015, č. j. 4 Azs 4/2015-43, „[z]e samotného faktu, že zde stěžovatel dlouhodobě pobýval, nelze v tomto směru ničeho dovozovat, neboť oprávnění k pobytu a nemožnost udělení správního vyhoštění nelze ‚vydržet‘ prostřednictvím dlouhodobého faktického pobytu cizince na území České republiky, který je v rozporu s jejími právními předpisy.“
29. Žalobce uvádí toliko, že za tuto dobu došlo k vytvoření pevných vazeb na území. To je tvrzení zcela obecné, ničím nepodložené, naopak, z výsledku žádné takové vazby nevyplývají. Žalovaný se námitkou nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života zabýval (zejména strana 6), shledal, že nelze hovořit o takových vazbách účastníka řízení na území ČR, aby převážily zájem státu na ochraně veřejného pořádku. Účastník řízení ostatně ani žádné konkrétní vazby nenamítal. Účastník řízení sám uvedl, že nemá žádné sociální, kulturní, rodinné ani ekonomické vazby k území ČR. Účastník řízení žil v Paraguayi, kde má svou sestru. Na území ČR nemá žádné příbuzné ani známé. V ČR účastník řízení pobývá zhruba 14 let. Žalovaný poukázal na to, že oprávněně v ČR pobýval do 27. 4. 2017, od této doby byl pobyt účastníka řízení na území ČR trpěn, a to na základě podaných žádostí a vedených správních řízení. Účastník řízení si vazby k ČR nevytvořil, nevede v ČR rodinný život, nemá zde žádný majetek, bydlí ve sdíleném pronajatém bytě s kamarádem. Naproti tomu v domovské zemi žil cca 31 let, má tam sestru, nejsou zjištěny žádné indicie, které by zpochybňovaly možnost opětovného začlenění žalobce v zemi jeho původu. Není tak pravdivé tvrzení, že by se žalovaný aspektem možnosti návratu do vlasti nezabýval, či že by své závěry postavil pouze na existenci sestry ve vlasti.
30. Pokud žalobce odkazoval na judikaturu ESLP, ta zdůrazňuje, že výsledkem řízení by pak mělo být nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy účastníka řízení a případnými

protichůdnými zájmy veřejnými, např. rozsudek ze dne 28. 2. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09 a ze dne 4. 12. 2012, Butt proti Norsku, stížnost č. 47017/09. V případě Butt proti Norsku byla situace zcela odlišná, stěžovatelé se v dlouhodobém nelegálním pobytu ocitli bez svého zavinění, situaci způsobila jejich matka. V odkazovaném případě též soud zohlednil, že stěžovatelé se o protiprávnosti svého pobytu dozvěděli až v době, kdy si již na území Norska vytvořili rodinné a soukromé vazby. Soud rovněž poukázal na pasivitu vnitrostátních orgánů při realizaci vyhoštění stěžovatelů, kdy po dobu několika let nebyly podniknuty žádné kroky. Stěžovatelé tak mohli odůvodněně předpokládat, že od nich není vyžadováno opustit území Norska, soud přihlédl též k neobvyklé délce nelegálního pobytu stěžovatelů, na území Norska se dostali v dětském věku, v Norsku proběhla celá jejich výchova i vzdělání, jejich vazby na zemi původu výrazně zeslábly.

31. Pokud žalobce odkazoval na případ Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, v odkazovaném případě proti sobě stála hrozící újma nezletilého dítěte na straně jedné a zájem státu na dodržování imigračních pravidel na straně druhé, ESLP toto dilemma vyřešil ve prospěch principu nejlepšího zájmu dítěte. Projednávaný případ tento aspekt postrádá, zároveň byly respektovány požadavky na odůvodnění přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Podobně tak v odkazovaném případě Maslov proti Rakousku ze dne 23. 6. 2008, č. 1638/03 šlo o zvažování míry závislosti na rodičích.
32. Správní orgány postupovaly správně, neboť došlo k naplnění skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, zároveň nebyly dány podmínky pro opětovné uložení povinnosti opustit území ČR, neboť již samotná délka neoprávněného pobytu a opakovaný neoprávněný pobyt v ČR svědčí závažnosti vytýkaného jednání, důvody ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nejsou dány. Rozhodnutí o povinnosti opustit území bylo již jednou účastníkovi řízení vydáno a účastník řízení jej nerespektoval, žalobce mohl bez jakýchkoli dalších důsledků vycestovat, a následně se snažit svůj pobytový status upravit v souladu se zákonem. Této povinnosti neuposlechl, zároveň ze shromážděných podkladů, zejména z výsledku žalobce, neplyne, zda mu v tom bránily nějaké zásadní okolnosti. Soud tedy vychází z toho, že nikoli.
33. Správní orgány správně konstatovaly, že rozhodnutí o správním vyhoštění je vždy zásahem do soukromého života, podstatné je, že v projednávaném případě nejde o zásah nepřiměřený. Podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců tedy byly v daném případě splněny, na základě čehož správní orgán I. stupně zcela správně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud ve shodě se správními orgány nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce neshledává.
34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. května 2022

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně